

Tale til den høitærede Finantsminister, som i mine Tanker har stillet Sagen paa det rette Standpunkt. Han har fremlagt Sagen for os efter den omhyggeligste Overveielse, derom er jeg fuldkommen overbevist, og han vilde ikke have gjort det, naar han ikke havde fundet den baade billig og retfærdig. Jeg vilde ønske, at han vilde fremlægge en saadan Lov, som han kortelig omtalte, der gik ud paa, at han maatte faae Bemyndigelse til at afgjøre saadanne Sager paa sin egen Haand, saa at vi kunne være frie for slige uhyggelige Udtalelser, som her idag have fundet Sted.

Ottefen: Jeg skal i Gæt og Alt slutte mig til den ærede Taler, som nu satte sig, idet det ogsaa forekommer mig, at den ærede Finantsminister har stillet Sagen paa det rette Standpunkt, hvorpaa den skal staae. Det har viist sig, at det ikke ligger i hans Tilboielighed at drive saadanne Sager videre, end hvad der kan bestaae med Billighed, og derfor var jeg ogsaa forrige Gang Gen af dem, som stemte for Loven, saaledes som den dengang forelaa fra Regjeringens Side. Jeg har altid ligesom den næstforegaaende Taler været meget fied af saadanne Sager. Disse gamle Sager fra Aarene 1819 og 1816, eller fra de daarlige Aar, som vi, Gud ske Lov! ere komne udover, har jeg aldrig kunnet finde mig i at blive behandlet anderledes end paa en meget billig Maade, og jeg vil derfor ogsaa nu stemme for Sagen, saaledes som den oprindelig forelaa. Den Comiteebetænkning, som der har været talt om, at Landstthinget er kommet frem med, har ikke kunnet have nogen Indflydelse paa min Mening, og jeg synes, at vi ved den af Udvalget afgivne Betænkning her have faaet det til at gaae lige op, saa at der slet ikke kan være Noget at opholde sig ved med Hensyn til Comiteebetænkningen. Jeg kan derfor ligesom ogsaa idag slutte mig til det Votum, der er kommet fra Landstthinget, og jeg kan ikke nægte, at det endog ogsaa har glædet mig, at Landstthinget er kommet til denne Mening. Det var ikke saa forunderligt, at jeg stemte for denne Sag forrige Gang, og jeg kan derfor ikke Andet end stemme for den idag igjen.

J. M. Hansen: Jeg skal kun sige to

Ord. Da der forleden Dag var Tale om at gjøre en Undtagelse af denne Art, nemlig med Hensyn til 8 Familier, der hver kun havde 350 Rbd. at leve af om Aaret, kunde der, ifølge Majoritetens Mening, ikke være Tale om at gjøre en Undtagelse fra den strenge Ret; men nu derimod, hvor der er Tale om en Enke, der har 1000 Rbd. aarlig at leve af, er der Tale derom; jeg vil ikke sige Mere, men blot spørge, om det er consequent?

Sjort: Ja, hvis man havde den samme Bished for, at det her omhandlede Beløb, hvis det nu blev nægtet, vilde blive eftergivet til Efteraaret, efter et i den Anledning fremsat Forslag, som man vel tør have for Betvælgelsen af den omtalte Forholdelse af Gage, naar Forslaget derom kommer frem til Efteraaret under en anden Form, og navnlig ved Bestemmelse af Alderstillæg, saa skulde jeg ikke have havt saa Meget at sige for Sagen.

Scherring: Jeg troer, at den ærede Taler tager feil; thi dette Forslag kan komme igjen til Efteraaret. Det er det Trostelige ved den hele Sags Afgjorelse, at den Bestemmelse, vi her tage, forhindrer den positive og endelige Afgjorelse, men forhindrer ikke den negative Afgjorelse. Afgjorelsen vil staae i Finantsministerens Haand, og vi paalægge ham ikke, ved at forkaste dette Forslag, den absolute Pligt, strax at gjøre Indførsel; paa ingen Maade, thi han har i saa Henseende en overordentlig stor discretionair Myndighed, som jeg er vis paa, at han vil bringe i Anvendelse. Det vil staae til ham — det holder jeg mig overbevist om — at affinde sig paa en eller anden Maade med Boet ved en Afstaaelsessum af 4 a 500 Rbd., der da bliver at anvende som Middel til at eftergive hele den øvrige Deel af Gjælden.

Idet jeg har taget Ordet i denne Sag — jeg stemte ikke sidst, og jeg stemmer rimeligvis heller ikke denne Gang — vil jeg endnu engang henlede Opmærksomheden paa, hvad jeg tidligere har omtalt, at det med Hensyn til alle disse Gjældsposter, just for Enkernes og de Efterladtes Skyld, var ønskeligt, at det eengang for alle blev fastsat, hvad der aarligt skulde betales af de Levende, for at saa, naar Døden kom, Alting dermed kunde være